

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **Euro Project BETA, s.r.o., člen koncernu**, se sídlem Pobřežní 224/20, Praha 8, zast. JUDr. Radomírem Šimkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1, za účasti: Sdružení ochránců přírody a krajiny, o. s., se sídlem Trojmezí 1864/20, Praha 9, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 9. 10. 2008, č. j. 11 Ca 5/2008 – 102,

t a k t o :

- I. H. N., adresa pro doručování P. 224/20, P. 8, **n e n í** osobou zúčastněnou na řízení o kasační stížnosti.
- II. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 9. 10. 2008, č. j. 11 Ca 5/2008 - 102, **s e r u š í** a věc **s e v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 18. 5. 2007, č. j. S-MHMP 95919/2007/OST/Vo, nařídil Magistrát hlavního města Prahy, stavební odbor, obnovu řízení o umístění stavby, které proběhlo k návrhu žalobce u příslušného stavebního úřadu. Důvodem pro nařízení obnovy

řízení byla skutečnost, že došlo ke zrušení rozhodnutí, kterým byl podle § 37 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, udělen závazný souhlas ke stavební činnosti v ochranném pásmu zvláště chráněného území, přičemž toto rozhodnutí bylo podkladem pro vydání rozhodnutí o umístění stavby v územním řízení, jež mělo být obnoveno [§ 100 odst. 3 a § 100 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)].

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy podal odvolání, které však žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 10. 2007, č. j. 29584/2007-83/O-1660/07, zamítl a rozhodnutí o nařízení obnovy územního řízení potvrdil.

Žalobce uvedené rozhodnutí žalovaného napadl žalobou u Městského soudu v Praze. Tento soud však usnesením ze dne 9. 10. 2008, č. j. 11 Ca 5/2008 - 102, žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s. odmítl, když dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí nelze posoudit jako rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a jako takové je tudíž z přezkumu ve správním soudnictví vyloučeno.

Při posouzení předmětné věci vycházel městský soud z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2007, č. j. 5 As 13/2006 - 46, publikovaného pod č. 1427/2008 Sb. NSS. Nejprve konstatoval, že podle zmíněného usnesení je žaloba proti rozhodnutí, jímž byla správním orgánem z moci úřední nařízena obnova řízení, přípustná, jde-li o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., přičemž takový případ nastává např. tam, kde je s rozhodnutím o nařízení obnovy řízení spojen odkladný účinek. Tento závěr posléze městský soud vztáhl na žalobou napadené rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí o nařízení obnovy řízení o umístění stavby. Městský soud dospěl k závěru, že povaha rozhodnutí o umístění stavby vylučuje možnost odložit vykonatelnost tohoto rozhodnutí ve smyslu odůvodnění zmiňovaného usnesení rozšířeného senátu, neboť toto rozhodnutí ještě nezakládá veřejné subjektivní právo stavět. Oprávnění konkrétní stavbu na určitém místě a za určitých podmínek uskutečnit je založeno teprve pravomocným stavebním povolením. Jestliže rozhodnutím o umístění stavby nevzniklo právo žalobce stavbu realizovat, o to více to platí ve vztahu k rozhodnutí o nařízení obnovy řízení o umístění stavby, neboť tím se na právním postavení žalobce nic nemění. Městský soud tedy uzavřel, že žalobou napadené rozhodnutí nemohlo zasáhnout do právní sféry žalobce a jako takové jej nelze považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti usnesení městského soudu kasační stížností, ve které odkázal na stížní důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nejvyšší správní soud zde však připomíná, že v případě kasační stížnosti směřující proti usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby připadá z povahy věci dle ustálené judikatury do úvahy pouze důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy tvrzená nezákonnost rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby, pod který lze v kontextu posuzované věci podřadit i nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný pod č. 625/2005 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud proto podřadil argumentaci

kasační stížnosti v souladu s jejím obsahem odpovídajícímu důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že městský soud nesprávně posoudil otázku, zda rozhodnutí o nařízení obnovy řízení v posuzovaném případě je či není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a to v důsledku nesprávné aplikace závěrů usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 6. 2007, č. j. 5 As 13/2006 - 46, na posuzovaný případ.

Především stěžovatel odkazuje na dílčí závěr zmíněného usnesení rozšířeného senátu, podle kterého, byla-li nařízena (povolena) obnova řízení, v němž bylo původně vydáno opravňující rozhodnutí (např. souhlas, schválení, povolení, koncese), dochází v důsledku obnovení řízení k zásahu do práva oprávněného subjektu. Takový zásah do práva oprávněného subjektu pak spočívá v tom, že oprávněný od právní moci nařízení (povolení) obnovy nemůže přiznané oprávnění vykonávat. Právě s ohledem na tuto skutečnost rozšířený senát dovodil, že rozhodnutí, jímž se nařizuje (povoluje) obnova řízení, ve kterém bylo původně vydáno opravňující rozhodnutí, je třeba posoudit jako rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel považuje za zjevné, že rozhodnutí o umístění stavby je takovým opravňujícím rozhodnutím. K tomu odkazuje na ustanovení § 32 odst. 1 písm. a) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), účinného v době vydání rozhodnutí o umístění stavby (dále jen „stavební zákon“), podle kterého lze umísťovat stavby, měnit využití území a chránit důležité zájmy v území jen na základě územního rozhodnutí, kterým je mj. rozhodnutí o umístění stavby.

Pravomocné rozhodnutí o umístění stavby je zároveň jednou ze základních podmínek pro vydání stavebního povolení. I v tomto ohledu je tedy třeba chápat nařízení obnovy řízení ve věci pravomocného rozhodnutí o umístění stavby jako zásah do veřejných subjektivních práv stěžovatele. Navíc, pokud by bylo rozhodnutí o umístění stavby zpochybněno, byly by v návaznosti na takovou skutečnost zpochybněny i právní úkony stěžovatele podmíněné právní mocí, resp. vykonatelností tohoto rozhodnutí, což by mohlo vést k dotčení práv stěžovatele, a to především práv majetkových. V souvislosti se zpochybněním takových právních úkonů by totiž nutně vyvstala otázka případné náhrady škody ze strany jejich adresátů.

Nakonec stěžovatel poukazuje na to, že městský soud v řízení o žalobě postupoval dle jeho názoru přinejmenším nestandardně, když nařídil jednání, jako by rozhodoval o věci samé, posléze ovšem žalobu odmítl z procesních důvodů.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou. Žalovaný je toho názoru, že samotným nařízením obnovy územního řízení nemohla být dotčena veřejná subjektivní práva stěžovatele založená původním rozhodnutím o umístění stavby, neboť do právní sféry stěžovatele by mohlo být zasaženo teprve až pravomocným rozhodnutím v obnoveném řízení. Dále pak žalovaný z § 39 stavebního zákona dovozuje, že rozhodnutí o umístění stavby není opravňujícím rozhodnutím ve smyslu usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 6. 2007, č. j. 5 As 13/2006 - 46, jelikož toto rozhodnutí má povahu rozhodnutí *in rem*,

resp. jeho předmětem není stanovení práv a povinností konkrétního subjektu. Výtku stěžovatele směřující proti postupu městského soudu v předcházejícím řízení pak považuje z hlediska přípustných důvodů kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 s. ř. s. za irrelevantní.

Sdružení ochránců přírody a krajiny, o. s., jakožto osoba zúčastněná na řízení, ve svém vyjádření taktéž odmítlo důvodnost posuzované kasační stížnosti, přičemž si osvojilo závěr městského soudu, podle kterého územní rozhodnutí nezakládá právo stavět. Právo konkrétní stavbu na konkrétním místě a za určitých podmínek postavit je založeno až pravomocným stavebním povolením. To však v posuzované věci neexistuje, přičemž o jeho vydání nebylo doposud ani požádáno.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), byla podána osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a rovněž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost je důvodná.

Klíčovou otázkou, kterou musel Nejvyšší správní soud v posuzované věci zodpovědět, byla otázka přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí ve správním soudnictví, tj. rozhodnutí, jímž byla ve správním řízení z moci úřední nařízena obnova řízení o umístění stavby.

K povaze rozhodnutí, kterým byla povolena nebo z moci úřední nařízena obnova správního řízení, se v obecné rovině vyslovil rozšířený senát zdejšího soudu, a to v usnesení ze dne 26. 6. 2007, č. j. 5 As 13/2006 - 46, publikovaném pod č. 1427/2008 Sb. NSS, ve kterém vycházel z toho, že rozhodnutí správního orgánu podle § 65 odst. 1 s. ř. s. vždy zasahuje, bez ohledu na svou formální podobu, do subjektivních práv fyzické nebo právnické osoby, ať již způsobem konstitutivním nebo deklaratorním. Při posuzování otázky, zda také rozhodnutí, jímž se obnova řízení nařizuje či povoluje, je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., je tedy třeba vždy zkoumat, zda tu jsou nějaká práva, do nichž takové rozhodnutí zasahuje či zasáhnout může.

V této souvislosti se pak rozšířený senát zabýval odkladným účinkem rozhodnutí o nařízení (povolení) obnovy řízení. Rozšířený senát vycházel z ustanovení § 63 odst. 5 správního řádu č. 71/1967 Sb., které se vztahovalo na jím posuzovanou věc a podle něhož má rozhodnutí o povolení obnovy odkladný účinek, pokud napadené rozhodnutí nebylo dosud vykonáno. Rozšířený senát ovšem výslovně konstatoval, že obdobné ustanovení obsahuje i nový správní řád v § 100 odst. 6, podle něhož rozhodnutí, jímž bylo řízení obnoveno, má odkladný účinek, pokud napadené rozhodnutí nebylo dosud vykonáno, ledaže správní orgán v rozhodnutí odkladný účinek vyloučí z obdobných důvodů jako v případě vyloučení odkladného účinku odvolání nebo ledaže vykonatelnost nebo jiné účinky rozhodnutí již zanikly podle zvláštního zákona. Z citovaného usnesení rozšířeného

senátu je patrné, že jeho závěry se vztahují i na rozhodnutí o obnově řízení podle nového správního řádu.

Rozšířený senát dospěl k závěru, že do práv a povinností žalobce zasahuje takové rozhodnutí o nařízení (povolení) obnovy řízení, u něhož má smysl pojmově hovořit o jeho odkladném účinku, tedy pokud se má obnova týkat řízení, v němž bylo vydáno právě rozhodnutí, jehož vykonatelnost nebo jiné právní účinky mohou být odloženy. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v této souvislosti hovoří o vykonatelnosti rozhodnutí v širším slova smyslu, tedy nezužuje tento pojem pouze na exekuční proveditelnost rozhodnutí ve smyslu nuceného výkonu rozhodnutím založené povinnosti. Tento pojem naopak podle rozšířeného senátu zdejšího soudu musí zahrnout i případy, *„kdy subjektivní právo, rozhodnutím založené či autoritativně deklarované, vykonává subjekt práva sám ve svůj prospěch. Veřejná moc v takovém případě sama nepečuje o to, aby právo (na rozdíl od povinnosti) bylo vykonáno, ale poskytuje ochranu proti tomu, kdo by z rozhodnutí oprávněného ve výkonu jeho práva rušil“*. Proto i odkladný účinek, jenž nastane ze zákona při nařízení nebo povolení obnovy řízení, nesistuje pouze exekuční proveditelnost, tj. vykonatelnost v užším slova smyslu, ale v případech právě zmíněných zasahuje právní sféru oprávněného potud, že právo, které je dosud pod sankcí veřejné moci vykonávané, vykonávat nadále nelze. Tohoto závěru, jak rozšířený senát podotkl, se nedotýká ani skutečnost, že původní opravňující rozhodnutí je i nadále v právní moci a bude nebo může být odstraněno teprve v rámci řízení obnoveného, a to vydáním nového rozhodnutí o věci samé.

Z těchto důvodů rozšířený senát uzavřel, že byla-li nařízena (povolena) obnova řízení, ve kterém bylo původně vydáno opravňující rozhodnutí (např. souhlas, schválení, povolení, koncese), dochází k zásahu do práva oprávněného subjektu. Takový zásah spočívá v tom, že oprávněný subjekt od právní moci nařízení (povolení) obnovy nemůže své právo vykonávat. Jinými slovy, nastal-li s nařízením (povolením) obnovy řízení odkladný účinek, bude při případném podání žaloby podmínka „zásahu do práva“ ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. splněna a žalobní legitimace toho, do jehož práva bylo takto zasaženo, zde bude dána.

Uvedené závěry se ovšem podle rozšířeného senátu neuplatní tam, kde u nařízení (povolení) obnovy řízení nepřichází odkladný účinek pojmově vůbec v úvahu. Půjde zde o případy, kdy se rozhodnutí vydané v řízení, jež má být předmětem obnovy, vůbec nevykonává (ani exekučně, ani vlastní činností účastníka řízení). Do této kategorie rozšířený senát výslovně zařadil rozhodnutí, jímž se odnímá dříve udělené oprávnění, a také tzv. „negativní“ rozhodnutí, jímž se zamítá určitá žádost účastníka řízení. Právní účinky takových rozhodnutí nastaly již jejich právní mocí, žádný další úkon k nástupu právních účinků není třeba a nařízením či povolením obnovy se na tomto právním stavu nic nezměnilo.

V nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí nejprve komplexně popsal citované rozhodnutí rozšířeného senátu zdejšího soudu vážící se k otázce možného přezkoumání rozhodnutí o nařízení (povolení) obnovy řízení ve správním soudnictví. Nicméně ve chvíli, kdy měl městský soud uplatnit uvedené závěry na posuzovaný případ, poměrně stručně uzavřel, že žalobou napadeným rozhodnutím nebylo zasaženo do veřejných subjektivních práv

stěžovatele, jelikož již samotná povaha rozhodnutí o umístění stavby vylučuje obecně možnost odložit ve výše uvedeném smyslu vykonatelnost tohoto rozhodnutí, neboť toto rozhodnutí ještě nezakládá potenciálnímu stavebníkovi právo stavět. Oprávnění stavebníka konkrétní stavbu na určitém místě a za určitých podmínek uskutečnit je založeno teprve pravomocným stavebním povolením.

Nejvyššímu správnímu soudu však nezbylo než konstatovat, že vzhledem k závěrům vysloveným v citovaném usnesení rozšířeného senátu městský soud neposoudil věc správně.

Jak již bylo uvedeno, je obecným pravidlem, že nařízení (povolení) obnovy správního řízení má ze zákona odkladný účinek, pokud příslušné rozhodnutí dříve nebylo vykonáno (§ 100 odst. 6 správního řádu). Rozšířený senát v usnesení č. j. 5 As 13/2006 - 46 uvedl příklady správních rozhodnutí, kdy k odkladnému účinku dochází, a příklady výjimek, kdy je odkladný účinek správního rozhodnutí, vzhledem k jeho povaze, naopak pojmově vyloučen. Přestože si je Nejvyšší správní soud vědom toho, že uvedený výčet není vyčerpávající (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 8 Afs 2/2009 - 102, dostupný na www.nssoud.cz), dovozuje, že cílem rozšířeného senátu při vymezení těchto kategorií bylo připustit soudní přezkum takových rozhodnutí o obnově řízení, u nichž již samotná skutečnost nařízení či povolení obnovy řízení zamezí oprávněné osobě ve výkonu určitého hmotného práva nebo jí stanoví novou hmotně právní povinnost. Vzhledem k tomu pak Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že rozšířeným senátem vymezená kategorie tzv. opravňujících rozhodnutí dopadá i na posuzovaný případ.

Nejvyšší správní soud nerozporuje závěr městského soudu, podle kterého je oprávnění stavebníka postavit na určitém místě a za určitých podmínek konkrétní stavbu založeno teprve až pravomocným stavebním povolením. Nicméně, pokud jde o samotné stavební povolení, to je obsahově závislé mj. právě na rozhodnutí o umístění stavby. Jedná se o řetězcí se správní akty, kdy na rozhodnutí o umístění stavby navazuje vydání stavebního povolení. Nelze tedy bez dalšího uzavřít, že pouze proto, že rozhodnutí o umístění stavby není oním posledním článkem řetězce rozhodnutí, na základě kterých bude možné konkrétní stavbu realizovat, nezasahuje odložení právních účinků pravomocného rozhodnutí o umístění stavby do práv a povinností stavebníka. Rozhodnutí o umístění stavby zakládá veřejné subjektivní právo umístit za určitých podmínek na vymezené místo konkrétní stavbu (a contrario k situaci, kdy by takové právo bylo navrhovateli odepřeno, tj. v případě zamítnutí návrhu na vydání rozhodnutí o umístění stavby). Teprve po té, kdy je kladné rozhodnutí o umístění stavby vydáno a nabude právní moci, může stavebník žádat o vydání stavebního povolení a vzniká mu na základě takové žádosti splňující zákonem stanovené náležitosti - a při splnění všech ostatních zákonných podmínek - na vydání stavebního povolení právní nárok. Naopak v případě, kdy je pravomocně nařízena či povolena obnova územního řízení a jsou tedy právní účinky pravomocného rozhodnutí o umístění stavby ve smyslu § 100 odst. 6 správního řádu odloženy, stavebník nemůže své právo na umístění stavby vykonávat, neboť nemůže po dobu trvání odkladného účinku úspěšně žádat o vydání stavebního povolení, a pokud již takovou žádost předtím podal, musí být stavební řízení přerušeno až do rozhodnutí v obnoveném řízení, což mu samozřejmě může způsobit nemalé ekonomické ztráty. Nelze

tedy souhlasit s názorem městského soudu, že právní postavení stěžovatele zůstalo i po pravomocném nařízení obnovy řízení o umístění stavby nezměněno.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v projednávané věci bylo nařízením obnovy územního řízení zasaženo do již nabytého práva stěžovatele, a proto se jedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., které není vyloučeno ze soudního přezkoumání. Žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného byla tedy městským soudem v rozporu se zákonem odmítnuta jako nepřipustná, kasační stížnost je tak nutno v tomto ohledu hodnotit jako důvodnou.

Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že postup městského soudu, který ve věci nařídil jednání a po jeho skončení rozhodl o odmítnutí žaloby pro nepřipustnost, lze sice v daném případě z pohledu procesní ekonomie považovat za nestandardní, sám o sobě ovšem nezakládá nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby.

Vzhledem k výše uvedenému tedy Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude Městský soud v Praze vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Budou-li tedy ve věci splněny i ostatní podmínky řízení, městský soud o žalobě rozhodne meritorně.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Městský soud v Praze v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Pokud jde o první výrok tohoto rozhodnutí, Nejvyšší správní soud ze soudního spisu konstatuje, že v řízení před městským soudem uplatnil práva osoby zúčastněné na řízení pan H. N., společník obchodní společnosti EURO-HOLDING, s.r.o., se sídlem Pobřežní 224/20, Praha 8, která je jediným společníkem stěžovatele. Městský soud nadále s panem H. N. jednal jako s osobou zúčastněnou na řízení.

Nejvyšší správní soud zde odkazuje na svůj rozsudek ze dne 31. 7. 2009, č. j. 5 As 4/2009 - 86, publikovaný pod č. 1929/2009 Sb. NSS, ve kterém dospěl k závěru, že postavení společníka obchodní společnosti nebo osoby danou obchodní společností ovládající nezakládá samo o sobě postavení osoby zúčastněné na řízení ve smyslu § 34 odst. 1 s. ř. s., pokud jde o řízení o žalobě, kterou tato obchodní společnost ve správním soudnictví podala. Vzhledem k uvedenému je zřejmé, že postup městského soudu, který s panem H. N. v předcházejícím řízení jednal jako s osobou zúčastněnou na řízení, nebyl správný, byť tato vada řízení nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí městského soudu. Nicméně Městský soud v Praze by měl v dalším řízení postupovat v souladu s uvedenými závěry zdejšího soudu.

Nejvyšší správní soud tedy v souladu s § 34 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. rozhodl o tom, že pan H. N. není osobou zúčastněnou na řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 26. února 2010

JUDr. Lenka Matyášová, Ph.D.
předsedkyně senátu